

Att: Justitsministeriet

De Anbragtes Vilkårs høringssvar vedr. bekendtgørelse om behandlingen af 15-17-årige, der anbringes i kriminalforsorgens institutioner (ungebekendtgørelse).

Vi tillader os at reagere på ovenstående bekendtgørelse, som vi først sent er blevet gjort opmærksom på var i høring og vi fremsender hermed et høringssvar, da den handler om anbringelse af børn og unge.

Vi håber vi i fremtiden vil være at finde på høringslisterne når det omhandler om overvejelser om eller forhold for børn og unge, der er anbragt. Vi bidrager meget gerne med vores viden.

Unge skal ikke i fængsel

I DAV finder vi det problematisk, at man vil anbringe unge mellem 15 – 17 i et voksenfængsel, også selvom det sker på en særskilt afdeling. For os at se skal unge under 18 ikke i voksenfængsel, da børn og unge skal holdes adskilt fra voksne, når det handler om frihedsberøvelse. Dette princip læner sig op ad børnekonventionens §37, som netop fremhæver, at frihedsberøvede børn skal holdes adskilt fra voksne. Det bemærkes endvidere, at FN's Børnekomite i sine konkluderende bemærkninger til Danmark fra 2017 anbefalede, at Danmark ændrede straffuldbyrdelseslovens regler, således at unge mellem 15-17 år ikke kan placeres i fængsler sammen med voksne.

Vi ser forslaget som et radikalt skridt, der lægger op til at unge behandles som voksne, som skal straffes. Det mener vi er den helt forkerte vej at gå. Hvis forslaget fastholdes, mener vi ikke det bør være muligt at afvige fra bestemmelsen om, at 15-17-årige ikke kan afsone sammen med personer over 18.

Vores erfaring er, at bag ved eller rundt om børn og unge, som varetægtsfængsles, er i varetægtssurrogat eller skal afsone en straf, findes der altid svigt fra de voksne, som har og har haft ansvar for dem op igennem deres opvækst. Børn og unge bør mødes med omsorg og socialpædagogiske tilgange med fokus på udviklingsmuligheder for den enkelte, når de er i vanskeligheder. Vi mener, at det, der politisk burde være fokus på, er, hvordan vi kan skabe større kvalitet i anbringelserne på de sikrede institutioner, fremfor den her form for lappeløsning.

Se på pædagogikken og rammerne for de unge på de sikrede institutioner

Samtidig anerkender vi, at pigers forhold i sikrede institutioner kan placere dem i en særlig udsat position, da de kan møde en hård maskulin kultur, som betyder at de udvikler særlige strategier for at navigere og passe på sig selv i den kontekst, hvilket blandt andet handler at være minoritetskøn.

Men det handler også mere grundlæggende om mulighederne for at blive mødt af kvalificeret pædagogik på de sikrede institutioner. Vi forstår, at forslaget også er et udtryk for et ønske om at løse den udfordring for gruppen af piger. Hvis den politiske løsning på de forhold er en adskillelse af piger og drenge på særskilte anbringelsessteder, så vil vi gerne pege på, at forlaget ikke vil være en løsning for de socialt anbragte unge piger på de sikrede institutioner. I DAV ønsker vi os, at der ses på de pædagogiske rammer og muligheden for at højne den pædagogiske kvalitet på de sikrede institutioner. Højnelse af den pædagogiske kvalitet handler for os at se ikke om adskillelse af køn, men mere grundlæggende om, at se på den nuværende konstruktion og undersøge, hvorfor det ofte ikke er trygt for børn og unge, at være anbragt på sikrede institutioner. Vi bidrager meget gerne til det arbejde.

Vi ønsker os således ikke lappeløsninger, som bevæger sig i en forkert retning, hvor børn behandles som voksne, men i stedet politiske løsninger, der tør at se på anbringelser – også for de unge, som er i meget udsatte positioner - ud fra et tidssvarende børnesyn som har fokus på barnets tarv, hvilket beskrives som udgangspunktet i barnets lov. Det må også gælde, når vi har børn og unge, som er varetægtsfængslede, i varetægtssurrogat eller skal afsone en dom.

Sidst vil vi bemærke, at vi undrer os over, at der ikke medfølger begrundelser for forslaget, da det for os at se må være rimeligt, at et så radikalt forslag følges af et grundigt forarbejde, som er transparent for alle.

Med venlig hilsen

Camilla M. Kronborg